اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

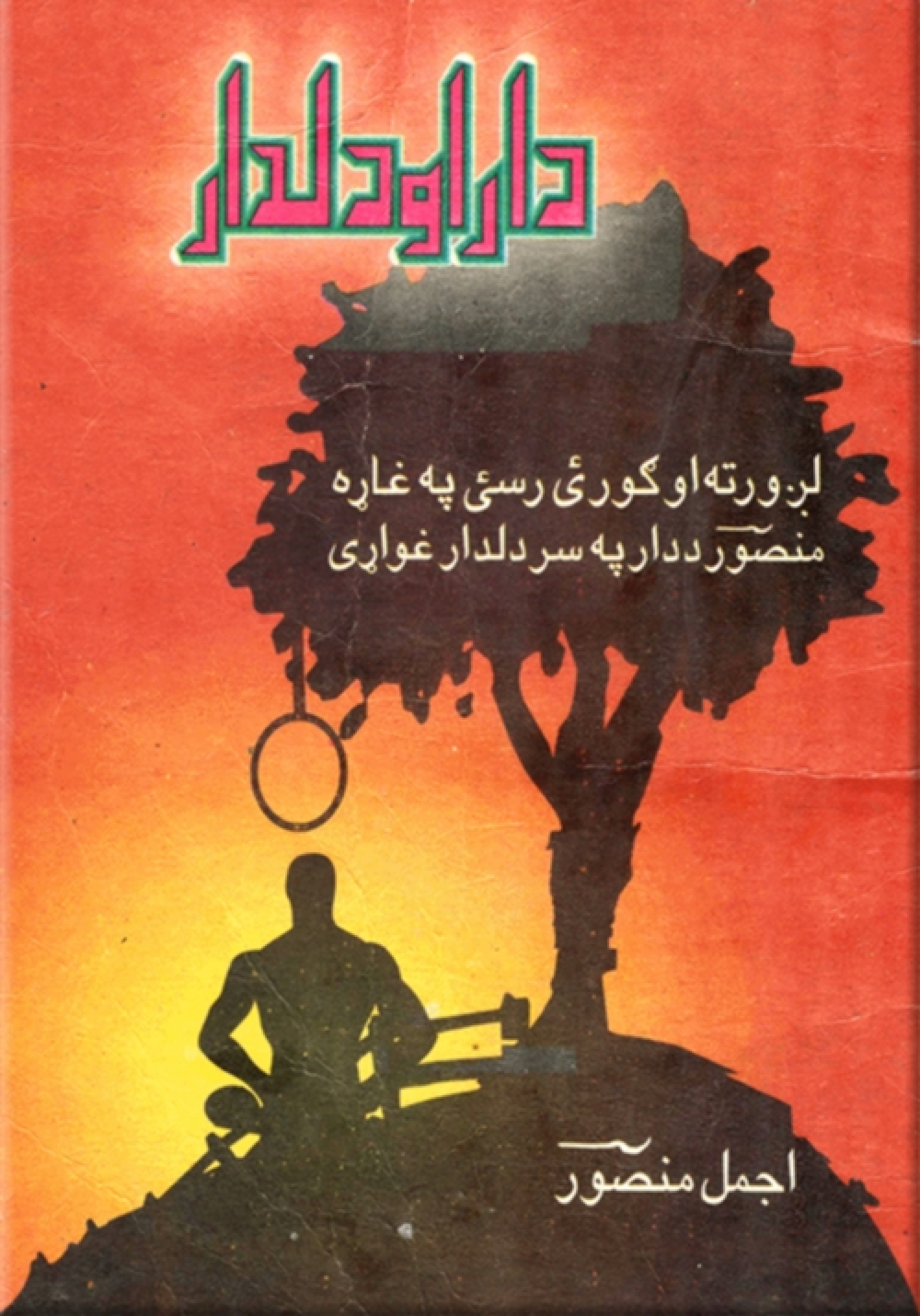

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ——— دار او دلدار

د لیکوال نوم ——— اجمل منصور

کتابت ——— محمد رسول پښتو اکېډمي

سرپاڼه ——— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) ډگ سهره

شمیر ——— پنځه سوه

د چاپ کال ——— نولس سوه اتۀ نوي

قیمت ——— ۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو توپۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر، جهانزیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزی.

دا هغه ښاغلي دي چې زه یې دې کتاب چاپ کولو ته وهڅولم زما حوصله یې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهیر - ابن یار یوسفزی

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاهور) چې زما ددې کتاب سرپاڼه یې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هر قسم مرسته کړې ده.

ګرانه مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دې دواړو زما په دې کتاب څو کوښې لیکلي دي - زه ددې پوره ته ذکرشوو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د توټو غږو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصله یې اوچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور- دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بيانيږي چې هرڅوک د غه اصطلاحات يا واقعيات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بيان بيان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بيانيږي -

زمونږ د نوي دور يو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے - او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځي انصاف کړے دے - اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځي د خپل دې شعر په آئينه کښې کتلي دي -

منصوره ځکه خو په دار اوختې
چې د آشنا راز دې څرګ وله يو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه ئې تولـه شاعري مجموعي طور په دغه خيال رنګينه ده - زه ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکرلري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و نیلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دُعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو د بر څه به روښکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لېوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دنوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گوئنگ دې شمه بل که د رنه سوال اوکړمه
دنوي کال سحره ماله به جانان راولې

۹۲ - ۱۲ - ۳۱
ماځېگر مال
خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته په ولاړه ووُ
نن یې زهٔ در کښې ولاړ یمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د دنیا سره واصل شوم

اوس د جانان کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دې دین په وخت دې جانه را نازل شوم

۹۲ - ۱ - ۳
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم بانديغمجن زماجانان دے
والله دېرې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقيب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کېنږي جوړ د پړمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ يو تپوس درنه کوؤ مه
د ستاسو خپګنتوب دے که خپګن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب يې پوهه نه شم
د ستاسو نظريه کښې لا يې فن زماجانان دے

منصوره چې يې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګيله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شتهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دړه مې په میکده کښې
چې په لمن ئې موڅونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ما ته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده ئې د ماښگر کړې وه
تیرې خورې شوې ماښگر نهٔ راځي

ساقي و بُلبل دا ته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمگین یم بې وصاله د اسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصوره
په ځان د روغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملاکه خوله کښېنوه يوځل په شونډو

رشيد(۱) به مي مجروح(۲) په سترګو ټيکي
هيڅ اونه ليکه تکل په شونډو
په تخيل کښې لېونتوب را واخلي
کله چې را مې شي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار بولي
مانه دے پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وسپل خنبل ګناه ده
نن يې شراب څښله بهېدل په شونډو
غوټۍ زيږګ شي په ما ورپښېږم
اجمل چې خوله بدم د اجمل په شونډو

مامون رشيد رشيد   ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژړنده دل يو
که څه کور ګران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دپې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لېمون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که لږ شان کم وو نخواوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تانه زړګې ښه شي
منکرې چې مې تول په امارات خواره واره شول
ماوې يار ته به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بيګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خواره واره شول
مابڼ مې اباسين ته په سلګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې تول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به يې هم ادري هم بې وا يې په سرو شونډو
منصوره که نږدې کښې دې ابيات خواره واره شول

پښتيه ۹۳ - ۳ - ۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاس نه چې او غورځيږي
زړه د مستو حورو خيال کښې ورک شي
زما زړه ګې څه په نوې غونډې دے
يار سره هم په قيل و قال کښې ورک شي
يار مې رقيب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د ليدو تاب نه لري
کنه مئين دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکيږي
منصوره د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لو یول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسینو ژړول هم فنکاري ده
د حسینو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا نجونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګوډې ده چا ږزده نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
یا رب ګاه خندا کښې ووئیل منصوره
ستا په شان غزل ویل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ماځیګر پیا تې شو
هغه منګے هغه کودر پیا تې شو

څنګه منزل ته ذر ور ورسیږم
چې نیمه لاره کښې دلبر پیا تې شو
آخر پښتون یم میلمه څنګه وشرم
د یار غم کور کښې د ځیګر پیا تې شو
اشنا زما د سره کوز نۀ کړلو
د عشق بیټے مې په سر پیا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې ښادر پیا تې شو

پیا ګل منصور په جانان هر څۀ بائلۀ
تش د لفظونو جادوګر پیا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

ستر کو مې ستر گو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مې سوره اوس په گټو اولې
اوس دي د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ري مهٔ وايا
چې شه بې وفا سند ري مهٔ وايا

يو ځل مې د زړهٔ نه او وباسلې دے
بېړته د اشنا سند ري مهٔ وايا
دا مې سرمايه ده ددې سترګې ژوند
څهٔ وايې چې دا سند ري مهٔ وايه
غملې شه ساه واخله په تول ګلې ګښې
جوړه شوه غوغا سند ري مهٔ وايا
ځکه مې ماته شه ژبه چاړې د شه ده
يار وې چې زما سند ري مهٔ وايا

نن ګل مخې دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند ري مهٔ وايا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړه کې د سترګو رپ کېښې ورک شو
دا لېونې د سترګو رپ کېښې ورک شو

زما د کلي ښکلا یاتي نه شوه
ګودر منګې د سترګو رپ کېښې ورک شو
چې زما پرېښتو سره رونخت لو
ستا مینګې د سترګو رپ کېښې ورک شو
ښکاره چې ما پرینه خوله کېښوده
سوړ تنګې د سترګو رپ کېښې ورک شو
یار مې لا ګل زلفو کېښې انښتې نه وو
چې پسرلې د سترګو رپ کېښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوب کنهلو
هغه لالې د سترګو رپ کېښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستاخندا د رقیبانو سره
بیا راله مۀ راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې داغیارو ذکر څۀ له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونۀ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبۀ ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم

«ګُل»

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پښتکي ګل يې
مانه ورکېدې نه شې
ته د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل یې
ما نه ورکېږې نه شې
ته د پسرلي ګل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچي مي په بښه نه راځي
نوم يې په خوله نه راځي

ماد رته ووېي كنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دې ما ته
په نيمه شپه نه راځي
مونږه قتل ساندې وايو
مونږ له ټپه نه راځي
ياره كه هر څه ووې
ماله غصه نه راځي
پښتي به مې ماتې شي خو
ستا په كوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ئېكو ګيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ تر کومې به سوزېږم زهٔ تر څو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې بریډ ولاړ یمه زړګیه
کهٔ ساه اخلمه قتلېږم، کهٔ ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۍ هر یو چوپال سوزي
نن بۍ هر څه ژړېږي
هره پېغله بۍ سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوی په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نه وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شه
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځای چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې

ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښي

خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرنا شته

نهٔ زما پېغلې ګډېږي

د رقیب په ساز شو نو

پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ د ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښي

د حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ – ۳ – ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو مونږ دواړه
حسينو په دردمن زړه دردولي يو مونږ دواړه

هر چا زمونږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلې
د هر چا په خفګان تل زړېدلي يو مونږ دواړه

رېبار ږو ما د يار د کوڅه پرېښودې نه ده
رقيب که د جانان چم کښې ګنځلي يو مونږ دواړه

زما څنګښې جانان ته د جانان په څنګښې ما ته
ګنځل مه کړه يوبل ته نازولي يو مونږ دواړه

تش نوم سو يو شان نه دے په کردار کښې هم يوشان يو
منصوره يار له د ربانه دي خټلي يو مونږ دواړه

خلقو شراب څښل تاتوبې اوویستې
څکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم دوا لوتلې
څنګه په چل چل کښې دې پښنې اوویستې

شېخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې د لاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار وخېژې
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کلام غېږه کښې لوئ شوي یه
خوب وینم کهٔ تهٔ وې چې مابڼ ته ځو

جیب کښې یو پیسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وې چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لار بانډي قدم نا خلم
څنګه تهٔ لا څهٔ وې چې مابڼ ته ځو

څنګه د یخنۍ نه ګوکله شوے ئې
بیا به را ته نهٔ وې چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړې وان چې چم ته را غلے
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست خو ورځ تر ورځه سوا کیږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
زلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پریږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
دا سې کس سره په لار بانډې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پرمخ تګ دعوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا بانډې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نه شول
د پخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یوشان ټول راته یوشان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وټو سنهٔ راځي
زه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې او منله پوهه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر ببر، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زېښنت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوی کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغورځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندا ورته وو پم
نوی کال دې مبارک شه

د ګوسنه ماشوماڼ
د بې وسه دا خواران
چې د ودې پسې زړېږي
چې ئې خوله نه را تولېږي
زه به خندا ورته وو پم
نوی کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زرې زرې کړي
په مخ اوښکې ئې بهېږي
د چا زړه يې نه خوږېږي
زه به خندا ورته وو پم
نوی کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نري نري چاڼي ځي
دا ورې ورې پاڼي ځي
د غنيو نه چې د پسه ځي
په جامو کښې نه ځايږي

زه به خنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
ټولې خبرې په لويه لار کښې
څوک د دۀ په حال خبريږي
چې په دۀ به څۀ تيريږي

زه به خنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه يار روان دے
يار چې مانه جدا کيږي
ورپسې مې زړۀ خوږيږي

زه به خنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مينه کښې ګهائل دے
دم درود پرې نۀ چليږي
چې په يار پسې دردېږي

زه به خنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته راننزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مه خوږېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړه درنځ طبیب نه شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون یې ماته وئیل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئيل!
مُلا د نخوارې عقيدې جانان دے ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې دا و ستلې شي بهار کېږي
د زړه کې وینې به او نو لم گلزار کېږي

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپینېږي انتظار کېږي

شهزادګۍ د شپېره غونډ په ما خبر کړئ
د یوسف پشان به حال شوم کرمار کېږي

کهٔ زمونږ کلي کېږي داسې محل نشته
چا سپیاکې دي تیلي ستاسو نبار کېږي

ماته یودې لیونے یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به څله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقو ته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه رویکم رنګین غوندي غزل سپرلیه
زموږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوی و تل
راشه رونبانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار پېکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دي شي هغه ماښې هغه محل سپرلیه

پرون ربـاب چې راله ستا د راتلو زیرې راکړو
لا یم تر روسه په انتظار باندې رحجمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ نېټه ۹۳-۸-۱۹ سحرمال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهٔ به رقیب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د سیل احوال معلوم شي
چې سورې د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په تیوتو، تیوتو کښې ئې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا ته هم به جنت هیر شي
که اوده چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نهٔ ئې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه منصور په زړه ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم یو سوال وکړي
زه سر سنګې د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سا نه نه کیږي یارانو
چې انښتې په جنجال یمه د ترکو

چې په مخ یې د ویښتو خطونه راشي
دیر خندن په دغي حال یمه د ترکو

دا چې ما اجمل د ځان په خوا کښي کښېنه
محتاجې او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے غواړي اول خوند چې مړه و کښې او وسېدل
نور ښه کښېني زمانه په یادو کښې او وسېدل

پرواسه کړه زړګیه که د سختو پټا راغله
حسرت مې دے دیدار تورو لمحو کې چې او وسېدل
رو کښې ه ملاجانه نور دې نه زوره وعظونه
د یار سره کوم به مېکده کښې وسېدل
لږ ترس په ما او کړه غنم رنګیه جانانه
تر څو به زه کوم ستا په کوڅو کښې او وسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وا ئې ملګرو
څم نور نه کوم د لته پښتنو کښې او وسېدل

منصوره پوهیږه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړګوټه او وسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرخه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې او وسېدل په طرخه
لیکلے دو -
نیټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېنږي دا سې بېل چې ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به ئې ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
بنګلے يار مي تل تېښ با سي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مي زېړ وي پښني مي رپي په بد حال يم
ستا په ورانه ي ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يو ځل وائي زما نامه وا نغــلي
لږ نه يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وي ماسره وي
فتوىٰ کړه نن دي ولې ګنهګار کړم

منصور دې بانديې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ ئې
چې نرى کښې دې د نښکلو توبه کار کړم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پېکه غونده کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دې څوږه ده

ستا د زړه نه به اوښه ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم دیوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خوله کښې دیار نوم دے
رود شنخ په خوله توبه ده
زندګي زمونږه څه ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشه کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

اې زما زړه زما ځیګره څه شوې
زما د زړه نه ناخبره څه شوې

زړه خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پیاکې مینې نه منکره څه شوې
په هغې لویه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څه شوې
صبا به ځ ځاے کښې دا پچغې آورم
اخ د لفظونو جادوګره څه شوې
ښشته دے پېغلې نۀ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څه شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړې
وائي منصور چې ستمګره څه شوې

میاشتني لیکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښې چې مې وي د بټگرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
د سپي اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پالـلي وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سوبن څو په کنځلو کښې هم نهٔ یادې
نور څوک کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا ئې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زما نه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څه وکړې صبر و لے مې ترې نه شي
ددې کوڅو ملنګ یم دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه او وېم جانانه
نه مړو کښې حسابېږم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به ښځه په نره مزدوري کوُم
ګُل چې اوسپېدو له کورکے غواړي
د ستا په دولت ستا په محل نه ده
مينه صفا زړه صفا تن دے غواړي
وينه د زړګي دې پرېښه اوشيندي
څوک چې په نچل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به يارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسه د زړه نه خو
نه صبرېږي بيا هغه سرے غواړي

ژوند يې ورله ټول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصور ته بيا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وایي زه بوټې نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته خېل محل خپلې بما نۍ کښې خټک خوشحاله روسې
زمونږ د خوارو گرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د بنیاربې درده خلقه
زه کابل کښې چوپانونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه ناترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نحو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ماڅه او نه شول
په ثو بل زړه کښې برصونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کولۍ برتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپينه کړو
زه به دې تر کمې انتظار کړمه
ماته جوړه دپاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کله چې زخمي ئې درته اوستايم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ماته ئې خپل ګناه په ګوته نه کړلو
زه منصور ئې چې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیونے یم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

بې له تانه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوښې د زړهٔ چوپال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځائے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې نو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما څنګ کښې زما چېل اشنا شیداد دے

وه رېباره نن پاکل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

آخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وړني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او اداګانې قاتلانې
ژوندے ارمان مې وړني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګورے له مانه لرې نۀ شې
زړګے مې خوښوي ستاسو پشانې قاتلانې

اثر پرې سته به ګلابه زما آه فغان نۀ کړي
بوځي مې قتلګاه ته بې ایمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسې وائي
ددې نه سېوا نشته سزاګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګې مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېږي په سور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښانه یه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څه روزړګې یل څه وایي
زړګې قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته او ګوري دسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په کور کښې مې لټولې کله چرته کښې وې

ما د خپل درد سند ژړکولې کله چرته کښې وې

ستا په سرو ایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې

دنیا مې نه ته مې خپلولې کله چرته کښې وې

تېکه بنګړي پاټزېب مې وا چول وربل مې خور شو

ما ته راستولې وې هم زولې کله چرته کښې وې

قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه

ما په قدم، قدم یادولې کله چرته کښې وې

زه لېونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم

جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې کله چرته کښې وې

منصوره پرېښن ده د یو بې خبرې راکړه ځواب

څه په ماڼۍ ښاورې امبارولې کله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې د رځي څواله غټې سړې دے
خوار زړګیه جوړې ستا خوښ شوے دے"

د جانان مخ ګلستان بریتې ئې ازغي دي
د ګلاب په شان ئې بو یو اسنګے دے

پښتون یاره د دې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګړندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې اوږد یا کوته تېر شهٔ
لا څو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدي شي او څوا ته مې کېښږي
د منصور څو عجیبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سدګرو بس کړئ د وفا سندرې خله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې خله وائ

زه خوزړه ستړے یم یارانو په قلارۍ پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې خله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیبان جانادے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې خله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ مازغه مې مه خوځوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې خله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو بنه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې خله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته هر یو د یوسف پشان حسین دې

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغی نو ګل چین دې
څۀ پرون نو باران لا دوه کندې کړې
اے رب باره نن به راشي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق را ته ښودلے اباسین دے
ما پرون وئیل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور هر څو مره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
که د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښامه د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مشال ښکه د مرې دے د یار مینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ څهٔ که دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي ویل چې دا منصور راته پاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روي باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژلې
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تا که د زړه راز ووے په دار شولې
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په خوځښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېدلے

اے روبړې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په خپله یې ستا په سینه
بیا جامې مه اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې او سېد لے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا طرف ته ګرځېږي
اے ستمن د هر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي

کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے
ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لونګۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رنګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ یې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے زما د زړه ملګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اے رو ښبرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتې ګل هم

زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي خوابده خوابده مې د قيصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې ريښې ريښې ګريوان کنډه
وو به تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کېنې او ډېرې
يم حيران په څه اخلي لمبې خلق
يو رقيب خونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدا يا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورو نه خوابده دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور رو ستو به او ګوري
هر ځائے کېنې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه تهٔ به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار ښتيا وي زهٔ پياګل ومه
بې دسُرکه نهٔ سمېږي داکړې خُلې
د انصاف طمع به څنګه ترېنه اوکړو
چاچې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زهٔ د لاډو بادو پرېوتم زړهٔ ست دے
نهٔ هېرېږي مې سرې شونډې او ومې خُلې

چې ښائسته ګلاب مستي کړي زړهٔ کښې وايم
کاش چې ښکُل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

آزاد نظم

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلبلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګې مې خوړلے د درشل د پاسه
ساته څهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے ګومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیاکې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به ګمڅې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غویان پېټي ته بوځمه ګیا به اوکړم
تهٔ راپسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستائم ټپو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیاکې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کوُمه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائې شراب خطیب دې راله څله راکړو

ملام کړي ناسته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هرچاله بښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ د ټول چم خوښ یمه

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوي
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارؤځي
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ وېلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل ئې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

پڅې د هغهٔ نه مې ځان او نغاړلو
ښپې پرغنډو پله روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوړا شهٔ نظر کاږې ښودهٔ
مړاوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پښان کړو
افسوس دے تهٔ زما پښانې نهٔ شوې
ژندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو بائللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې په مخ باندې راماتې شوې
تهٔ چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سرنوشتې وې
سن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

تهٔ بې ځلا کېدلو نحو مجبوره شو
اوښکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته يې خبرې د ځواني مرګ کړي دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

خنګه په دار يې خېژوی اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګې مې نهٔ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګې به څهٔ اولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې ننه شومه
مانه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یاره ته سلام نه پس د بیاره درسي وواېه چې
بغیر له تانه ایسار بېنې نه سپیرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندې ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هیڅ پوله پټې کلي کښې
صبا به لوے سفر روان یم مروره یاره
اوګڼه دا مې اخېري ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نهٔ دا خُم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

ځکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

بس په ده باندې هم رو څښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ پې مخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلب ګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دَل کړم د وخت ژړندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلب ګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلب ګار یم
چې مُدام را سره ستا په ځاے یو ځاے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلب ګار یم
تورو زلفو دې ژوندون را له ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلب ګار یم
ما رو تا چې پسکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په ویښه د خوبونو طلب ګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلب ګار یم

لکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړهٔ ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګلمخي مخ ته اوګورمه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوڅښو پیاله خود کښې راشو
زاهد چې اوڅښي مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نهٔ بنائي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څهٔ او وایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

دٔ منصور یار به څو په زړهٔ کښې وي ستا
څلې چې زوړ شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غونډې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دي
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه ربباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وي خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پام کوه سترګو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنیا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تنبر بن یې
چې یې قدم په نخوا د ګور وانخلي

د لښته به ښنګ غریب په خېټه موړ شي
چا نه روحي چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي خو
ستا په سر هیڅ چېرې به تور وانخلي

بیا خو منصور نهٔ دے دروغ به وائي
ګل نه چې بیا مې خله په زور وانخلي

په کومه خوله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار سینه خُله منه ده
زما مینه هم رښنه ده

د بوسي سوال مي ترې وکړو
یا غېږ نهٔ کړي یا کنهه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چینه ده

یو ما بڼ ته ختے نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بنه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړه په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفا ئې وو سېل چې نور په زړه کښې دے نهٔ ساتم

بغير د ياره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيب زهٔ د زړه په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅه کوڅه ګرځم پرېښو سره او نهٔ نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مخکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړه په دښته کښې د بغض بوټي نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وې چا ته وران و يجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمېږې زه خو ستا په نوم بدنام یم
داسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرې سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې را ته خراب دے که اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو څاڅکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا د مینې پرځ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځېدلے ګام په ګام یم

نه منصور خفه کومه نه جانان نه صبر بسے شم
سحر تا ته په سجده یم د اشنا چم کښې ماښام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلے مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راورېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه په ټپو نېے ختم نهٔ شو
زما يار مانه پسټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځګلا نهٔ شو
خوا کښې غلے مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې وصال پښتنه مه کړه
ارمانونسه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به نېل منزل ته ونه رسي
رووایه ماله به خوب خټکه راشي
سر چې مې ستا ختګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا دې ځلې کنځل ته ونه رسي

مره به شي ستا د محبت نګات چې
ستا لېوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې وریځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

څه روس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلي غواړې
لېونیه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

مُلا وسیل شابه دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښهٔ په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټونې کړو

تا نه چې ورک شوے وم
ما نه چې ورک شوے وې

روس دې خیال کښې راغلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څهٔ پوهه شوې
روس درته درياد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه ما نه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوز په و قابل دے

چې هر یو ښکلي پسې ځے، ځے کیږي
زما زړګے د سوز په و قابل دے

اَناالحق

یو ویشتمه که یٔ که هم اناالحق ووي
په قسم چې به یٔ ځټ خلق په دار کړي

منصوؔر هاغه منصور نهٔ دے لیونیه
چې بے ستا غوندې ګنې ځټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جليا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغېر له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل وریته شوله
زما د وینې رنګ، مني اوکنه
ماپه د هلې هم باچاهي کړې ده
زما د تورې شرنګ مني وکنه
چې راګوزارشوم یار خنداکښې ووې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زاری
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زاری
ستا د وګړو سپینو زړونو زاری
ستا د زلمو د همتونو نه زاری

له تا لوګي له تا قربان وطنه
په ما د هر وطن نه ګران وطنه

زهٔ ستا په خاوره زېږېدلے یمه
زهٔ ستا په خاوره لوبېدلے یمه
ستا په نوم ځر چاپېږېدلے یمه
تا په قدم کښېښودلے یمه

وطنه
مونږ یوُ په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زهٔ ستا صحرا په لندن نهٔ ورکوم
خېبر په ملک د دښمن نهٔ ورکوم
زهٔ ستا کوڅه په ګلشن نهٔ ورکوُم
بېښتے د بل په وطن نهٔ ورکوم

رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
روچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستړګه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شندور که ستا پولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم څپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمان وطنه

ستا په نوم هر ځاے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مابتورے یم
په تا بالکل سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوین کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

مسکرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان وارهٔ خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره دړه دے
پرېښودے ستاد یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښاسُتو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلې دے پرته په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړنۍ
ځکه زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد به يي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویخه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائې یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر رونه لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر رونه لید و!

د یار د هجر په ډیوه باندې مې ځان او سپېړه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر رونه لید و.
ماته د ژوند د ښکلا څه پته ده څه ته وائي
ما زندان تورو تیارو کښې سحر رونه لید و
په سپین رخسار باندې یې زلفې لکه شپې خورې دي
نو مې د یار په رنګو کښې سحر رونه لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر رونه لید و
موږ ه تیکې د ژوندون په هر ډګر رونوي
موږ ه په دې سیېرو تندو کښې سحر رونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

چې کله مړ شم زه
نو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني او کړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
که بیا سوزېږمه زه
خیر دے پروا نشته دے
روباسئ زړه مې څکه
زما خوږو سترګو
چرته هغه او نه سوي
چې مې په زړه کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے.

سندره

خلق وږي تږي په اوبو به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زۀ ډېر خوشحالېږمه
زۀ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نۀ ځائېږمه
ځنګښې به جنجیان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهېلۍ به ورسره وي ننګ په ننګ کښې
څوک به ورله توره چاۓ، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

واۍ د توپچي منصور ناوې خفه کېږمه
روس به ډېر عالم راشي غلۍ شه زړېږمه
تاله به کرسۍ او مېز ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library